

७. दुपार

राजीव बर्वे (१९५८) : प्रसिद्ध लेखक, निर्माता व दिग्दर्शक. 'मनबहर', 'मृगजळ', 'मोहरलेले क्षण', 'रंग निशेचे', 'मनात आलं म्हणून', 'मनःस्पर्श' इत्यादी पुस्तके प्रसिद्ध. 'देवाशपथ खरं सांगेन', 'बोला दाजिबा', 'देधडक बेधडक', 'सासर झालं माहेर' या मराठी चित्रपटांची निर्मिती.

दुपारच्या प्रहराचे मनोहारी चित्रण प्रस्तुत ललितलेखातून लेखकाने व्यक्त केले आहे. प्रस्तुत पाठ 'मनात आलं म्हणून' या पुस्तकातून घेतला आहे.

सकाळच्या उल्हासानंतर अन् प्रसन्नतेनंतर सूर्याच्या तेजाने तळपत असते पृथ्वी आणि पृथ्वीवरील माणसे, प्राणी, पशू, पक्षी, झाडे, वेली. सूर्य दिवसाच्या मध्यान्हावर आलेला असतो आणि सुरू होते या विश्वाची, या जगाची दुपार. त्या प्रखर सूर्याच्या तेजाने तेजाळून जातो सगळा आसमंत. 'माझ्याकडे डोळे वटारून पाहिलंस तर डोळे जाळून टाकीन', असं त्या सूर्याचं रौद्र रूप, सूर्यनारायणाकडे न बघताही दिसतं दुपारीच. आपल्या कर्तृत्वानं त्यानं दीपवून टाकलेलं असतं पृथ्वीला-इतकं, की त्याच्याकडे पाहण्याची सुद्धा हिंमत होऊ नये.

अशी ही दुपार होत असते एखाद्या शेतावर. त्या तळपत्या सूर्याला साक्षी ठेवून सकाळपासून केलेल्या कामाचा शिणवटा घालवण्यासाठी प्रशस्त अशा वडाच्या नाही तर पिंपळाच्या झाडाच्या सावलीत

विसावलेला असतो कोणी शेतकरी. सकाळपासून नांगरून अन् घाम गाळून झाल्यावर घरच्या लक्ष्मीने आणलेला भाकर-तुकडा, तिच्याच बरोबर दोन-चार सुख-दुःखाच्या गोष्टी करत नुकताच खाऊन झालेला असतो. आपल्या धन्याच्या कष्टाकडे मोठ्या कौतुकाने पाहत असते ती. दुपार कृतकृत्य होऊन मोठ्या आदराने पाहत असते त्या

दोघांकडे. त्यांच्या डोईवरच्या वडाच्या झाडावरच्या पक्ष्यांचा किलबिलाटही आता थांबलेला असतो आणि फांदीवरच ऊन लागणार नाही अशा झाडांच्या सावलीत बिचारे पक्षीदेखील थोडीशीच; पण छानशी डुलकी काढत असतात. लांबवर भटकणारे, शेकडो मैलांची रपेट करणारे पक्षीदेखील मिळेल त्या वृक्षांवर थोडी विश्रांती घेत असतात. सकाळपासून प्रयत्न करून थोडं दाणा-पाणी मिळाल्यावर छोटे-छोटे पक्षीदेखील कुठे तरी विसावत असतात अन् घरांच्या आश्रयानं राहणारी कबुतरंदेखील गुटरगूं थांबवून कुठं तरी छपरांच्या सांदीत थोडी सैलावलेली असतात. 'आणखी उत्साहानं काम करण्यासाठी, सज्ज होण्यासाठी थोडी विश्रांती घ्या' म्हणत असते पशु-पक्षी अन् प्राण्यांनादेखील ही दुपार. जंगलातले प्राणीदेखील भक्ष्य मिळवण्यासाठीची भटकंती आता बंद करून, नाही तर सकाळी-सकाळीच ताव मारलेलं आपलं भक्ष्य आता पचवण्यासाठीची पायपीट बंद करून एखाद्या ढोलीत, नाही तर गुहेत अंमळ पाय ताणून विसावलेले असतात. जगाची सगळी काळजी अन् उदयाची भ्रांत त्या देखण्या जनावरांनी दुपारवर टाकून दिलेली असते-दुपारनंही ही काळजी घेतलेली असते अन् 'छान आराम करा' म्हणत असते ती त्यांना!

खेडोपाडी गावं सुस्तावलेली असतात, शेतावर न गेलेल्या घरातल्या बायका सगळी घरकामं करून 'दोन घटका जरा डोळं मिट्ट्या' - म्हणून विसावलेल्या असतात अन् घराच्या दरवाजावर टांगलेल्या पिंजऱ्यातला पोपटदेखील छानपैकी पेंगत असतो. या सगळ्यांची काही क्षणांची विश्रांती असते दुपार; परत ताजतवानं होण्याकरिता कार्यरत असते ती!

दुपार होते एखाद्या शहरात, नाही तर महानगरीत. काबाडकष्ट करून दमलेला कोणी गाडीवान आपलीच हातगाडी थोड्याशा सावलीत लावून आतापर्यंत बऱ्यापैकी कमाई मिळाली; पण एखादी आणखी चांगली वर्दी 'येईल का?' - या विवंचनेत थोडा पडलेला असतो अन् कोणी शेट तेवढ्यात त्याला 'ऊठ रे' करून उठवतोही. थोडी लांबवरची वर्दी मिळालेली असते, त्यानेही फारशी घासाघीस न करता हमाली कबूल केलेली असते आणि तो कपाळावर उपरणं बांधून तातडीने गाडी ओढायला, दुपारचा आळस क्षणात बाजूला सारून तयार झालेला असतो. नागपूरच्या नाही तर अमरावतीच्या, नाही तर लखनौच्या वा कानपूरच्या तळपत्या उन्हात, जरा कुठं डुलकी काढू-विसावू म्हणणाऱ्या सायकलरिक्षावाल्यांना कोणी लांबची वर्दी दिलेली असते अन् घाम पुसत निघतात बिचारे रात्रीची पोटाची खळगी भरण्याकरिता भर दुपारी सायकल मारत. दुपार सलाम करते या गाडीवानांना अन् ही सायकल ओढणाऱ्या कष्टकऱ्याला!

कोणत्याशा कारखान्यात पहाटे आलेल्या कामगारांची पहिली पाळी संपलेली असते. हात धुऊन हातातला रिकामा डबा सावरत लोकल नाही तर बस पकडण्यासाठी, डोळ्यांवर आलेली झापड दूर सारण्याचा प्रयत्न करत धावत-पळत घराच्या ओढीने निघालेले असतात हे श्रमिक अन् त्याच वेळी दुपारपासून रात्रीपर्यंत अव्याहत काम करण्याकरिता आलेले असतात त्यांचे साथीदार. धडधडणारं ते अवाढव्य मशीन थांबवायचं नसतं अन् ही सगळी कार्यशीलता कौतुकानं पाहत असते दुपार अन् कार्यरत राहण्याचा आशीर्वादही देत असते त्यांना!

मधल्या सुट्टीत वर्गातून आरडत-ओरडत धूम ठोकणाऱ्या पोराना कोण आनंद झालेला असतो, या छोट्याशा सुट्टीचा अन् आईनं काय डब्यात दिलंय याची उत्सुकता तर आता अगदी शिगेला पोहोचलेली असते. नेमका आज त्यांचा आवडता डबा असतो अन् तो पटापट खाऊन, हात धुवून वर्ग सुरू व्हायच्या राहिलेल्या थोड्या वेळात त्यांनी थोडा खेळ आणि मस्तीही केलेली असते. दुपार मोठ्या गमतीनं रोज-रोज ही शाळेतल्या मधल्या सुट्टीचा आनंद घेत असते.

शहरातल्या निरनिराळ्या कार्यालयांतल्या लेखनिकांचे अन् हिशोबतपासनिसांचे लक्ष हातांतल्या नाही तर भिंतीवरच्या घड्याळाकडे लागलेले असते-केव्हाचे दीड-दोन होतायत. पोटात भुका लागल्यायत. आता एवढ्यात काही नवं काम समोर न येवो म्हणजे डबा खाता येईल थोडा निवांतपणे, असा विचार येत-येतच जेवायची सुट्टी होते. संगणक काही मिनिटांकरिता बंद होतात अन् सहकाऱ्यांशी जिवाभावाच्या गप्पा मारत सुख-दुःख 'शेअर' करत करत ताजतवाने होण्याकरिता, पोटाला आधार देण्यासाठी एकमेकांच्या डब्यांतल्या पदार्थांचीही थोडीशी चव चाखत एखादं कार्यालय काही मिनिटांकरिता कसं शांत-शांत झालेलं असतं. जेवणाची सुट्टी संपते. संगणक सुरू होतात. दुपार म्हणते, 'उठा-आराम बास' अन् पेनं सरसावत, नाही तर संगणकाचा की-बोर्ड समोर ओढून घेत असतात...हेही आधुनिक श्रमजीवीच! कार्यालयात काम करता-करता, 'हळूच खुर्चीतच थोडीशी डुलकी काढू' या विचारानं कोणी डुलकी काढतोही आणि दुपार हसत हसत त्यालाही थोडं माफ करून टाकते. काही क्षणांनी हलकेच उठवते त्याला अन् मग तो करू लागतो अधिक जोमानं टेबलावरचं त्याचं काम!

दूरवर अथांग पसरलेल्या समुद्रावरही दुपार झालेली असते. मैलोगणती पसरलेलं समुद्राचं खारं पाणी चकाकत असतं-डोळे दीपवून टाकत असतं भर दुपारी अन् दुपार खुणावत असते, बोलावत असते या पाण्यालाच आपल्या कवेत घ्यायला. गरम झालेलं तळपणारं पाणी मात्र प्रचंड ओढीनं वाफ होऊन

आकाशाकडे झेपावतं अन् मग दुपार सुखावते हे दृश्य पाहून! सृष्टीचं हे चक्र असंच अव्याहत चालू असतं अन् त्यातली महत्त्वाची भूमिका पार पाडत असते दुपार!

कर्त्या घरातली कर्ती माणसं आपल्या आयुष्याच्या प्रश्नावर-म्हणजेच आयुष्याच्या दुपारीच कर्तृत्वानं चार पैसे आपल्यासाठी अन् पुढच्या पिढीसाठी गाठी बांधत असतात...त्या उद्योजकाची आयुष्यातली सकाळ, शिकण्याचा काळ आता संपलेला असतो अन् आयुष्याची संध्याकाळ व्हायच्या आत त्याला आपल्या आयुष्याच्या संध्याकाळची बेगमी याच आपल्या चाळीस-पन्नास वर्षांच्या काळात, आपल्या आयुष्याच्या दुपारीच करून ठेवायची असते. हे सुद्धा चक्र असंच चालू असतं घरोघरी. घरांतली वृद्ध माणसं बिछान्यावर पडून वामकुक्षी करता-करता दुपारी विचार करत असतात मागे बघत. त्या दुपारच्या शांततेत आपण कमावल्याच्या-गमावल्याच्या बाबींची मनात कुठे तरी पडल्या-पडल्या उजळणी चालू असते. कुठे-तरी भीतीची एखादी लकेरही मनात येऊन जाते-भविष्याबद्दल; पण मग 'रोज रोज हा विचार करायची तरी काय गरज? उद्याची दुपार पाहायला मिळणार आहे का नाही, याचाही नको करायला विचार...जेव्हा जे व्हायचं ते होणारच आहे, आपण फक्त या दुपारचे प्रतिनिधी!' असा विचार करून मन शांत केल्यावर दुपार मग त्या दमल्या-भागल्या जीवाला पुरेपूर विश्रांतीही घेऊ देते.

हिमालयातली, नाही तर दूर कुठे तरी आल्प्सच्या पर्वताची बर्फाच्छादित गिरिशिखरं तेजानं न्हाऊन निघतात. दुपारच्या काहिलीनं सुरू होते विघटन... एक निराळंच काम दुपार करत असते. समुद्राच्या पाण्याची वाफ अन् आता डोंगरावरच्या बर्फाचं परत पाणी-जणू दुपारच्या रौद्ररूपानं अचंबित होऊन डौलदार गिरिशिखरं धापाच टाकू लागतात अन् प्रसवू लागतो तो डोंगरमाथ्यावरून थेंबार्थेंबाच्या रूपाने खाली धरतीकडे. सगळीकडून येणाऱ्या त्या पाण्याचा मग ओहोळ, ओहोळातून पुढे नदीला मिळते ते पाणी अन् पावसाचा थेंबही न पाडता ही जादूगार दुपार दुथडी भरून धावायला लावते त्या नदीला. शेतकरी सुखावतो. गहू नाही तर तांदळाचं आता दाणेदार पीक येईल म्हणून धन्यवाद देतो. दुपारनं आपलं काम चोख बजावलेलं असतं.

'हे दुपार, तू कर्तृत्ववान आहेस-कार्याची-कामाची प्रेरणा देणारी आहेस-सर्व सृष्टीला कार्यरत करणारी आहेस-आपल्या कर्तृत्वाच्या तेजानं तळपवून टाकणारी आहेस. दुपार, तू मानवाची हितकर्ती आहेस-रक्षणकर्ती आहेस. आपल्या तेजानं तू नाश करतेस, हवेतले कीटक नि जंतू अन् स्वच्छ करून टाकतेस आसमंत. तू उदास नाहीस तर उल्हास आहेस, तू अचेतन नाहीस तर चेतना आहेस, सकाळनंतर येणारी तू दीर्घ कर्तृत्ववाहिनी आहेस...सृष्टीला कार्यप्रवण करण्याची विलक्षण शक्ती तुझ्यात आहे. उत्साहानं कार्यरत ठेवणारी, वैभवाची वाट दाखवणारी, 'संध्याकाळ चांगली जावी' म्हणून झटायला लावणारी, तेजाने अशुभ-अमंगल-किडीचा नाश करणारी तू! तुला शतशः प्रणाम...शतशः प्रणाम!'

ॐ

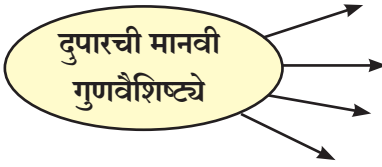
प्र. १. तुलना करा.

कष्टकऱ्यांची दुपार	लेखनिकांची दुपार
(१)	
(२)	
(३)	
(४)	

प्र. २. कोण ते लिहा.

- (अ) दुपारला अभिमान वाटणारा मानवी घटक-
- (आ) दुपारला आनंद देणारा घटक-
- (इ) दुपारच्या दृष्टीने एकविसाव्या शतकातील श्रमजीवी-
- (ई) सृष्टिचक्रातील महत्त्वाचे काम करणारा घटक-
- (उ) मानवी जीवनक्रमातील दुपार-
- (ऊ) वृद्ध व्यक्ती दररोज आपल्या आयुष्याचे सिंहावलोकन करतात तो काळ-

प्र. ३. आकृतिबंध पूर्ण करा.

प्र. ४. 'डौलदार गिरिशिखरे धापाच टाकू लागतात' या विधानातील अलंकार ओळखून स्पष्ट करा.

प्र. ५. खाली काही शब्दांचे गट दिले आहेत. त्या गटांतून वेगळ्या अर्थाचा शब्द शोधा.

- उदा., मित्र - दोस्त, मैत्री, सखा, सोबती = मैत्री
- (१) रस्ता - वाट, मार्ग, पादचारी, पथ
 - (२) पर्वत - नग, गिरी, शैल, शिखर
 - (३) ज्ञानी - सुज्ञ, सुकर, डोळस, जाणकार
 - (४) डौल - जोम, ऐट, दिमाख, रुबाव
 - (५) काळजी - चिंता, जबाबदारी, विवंचना, फिकीर

प्र. ६. स्वमत.

- (अ) 'माझी मे महिन्यातील दुपार' याविषयी आठ ते दहा वाक्ये लिहा.
- (आ) 'दुपार' या ललितलेखातील कोणता प्रसंग तुम्हांला अधिक आवडला, ते सविस्तर लिहा.

प्र. ७. अभिव्यक्ती.

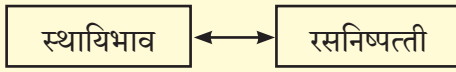
- (अ) तीनही ऋतूतील तुम्ही अनुभवलेल्या सकाळ व संध्याकाळचे वर्णन करा.
- (आ) पाठात आलेल्या 'दुपार'च्या विविध रूपांचे वर्णन करा.

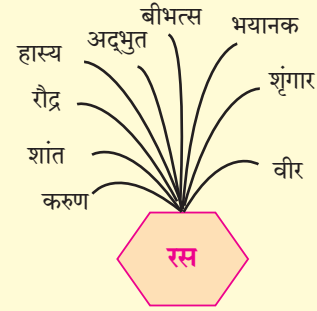
रसविचार

मानवी जीवनात कलेचे महत्त्व अनन्यसाधारण आहे. कोणतीही कलाकृती पाहताना, त्याचा आस्वाद घेताना मानवी मनात भावनांचे अनेक तरंग उठतात. कलेचा आस्वाद घेण्याचे कौशल्य प्रत्येकाच्या स्वानुभव क्षमतेवर अवलंबून असते. ही अनुभवक्षमता शालेय वयापासून वृद्धिंगत व्हावी, या दृष्टीने 'रसास्वाद' ही संकल्पना आपण समजून घेऊया. मानवाच्या अंतःकरणात ज्या भावना स्थिर व शाश्वत स्वरूपाच्या असतात, त्यांना 'स्थायिभाव' असे म्हणतात. उदा., राग, दुःख, आनंद इ.

कोणत्याही कलेचा आस्वाद घेताना या भावना जागृत होतात व त्यांतून रसनिष्पत्ती होते.

स्थायिभावांची उत्कट स्थिती म्हणजे रस होय.

साहित्यामध्ये गद्य-पद्य घटकांचा आस्वाद घेताना आपण अनेक रस अनुभवतो. गद्य-पद्य घटकांतून चपखलपणे व्यक्त होणारा आशय, दोन ओळींमधील गर्भितार्थ, रूपकात्मक भाषा, पद्य घटकांतील अलंकार, सूचकता, प्रसाद, माधुर्य हे काव्यगुण पदोपदी प्रत्ययास येतात. अर्थपूर्ण रचनांचा रसास्वाद घेण्याची कला आत्मसात झाली, की त्यामुळे मिळणारा आनंद अवर्णनीय असतो. भाषासमृद्धीसाठी 'रसास्वाद' या घटकाकडे आवर्जून लक्ष देऊया.

मनातील वैयक्तिक दुःखाची भावना जर साहित्यातून अनुभवाला आली तर तिथे करुण रसाची निर्मिती होते. मनातल्या दुःखाचा निचरा, विरेचन होऊन (कॅथर्सिसच्या सिद्धांतानुसार) कारुण्याच्या सहसंवेदनेचा अनुभव घेता येतो. आणि या प्रक्रियेतून काव्याचा आस्वाद घेता येतो. तसेच वैयक्तिक दुःखाची भावना सार्वत्रिक होऊन तिचे उदात्तीकरण होते. अशा भावनांच्या उदात्तीकरणामुळे मी व माझा या पलीकडे जाऊन व्यक्तींच्या व समाजाच्या भावनांचा आदर करण्याची वृत्ती जोपासली गेली तर नाट्यांमधील, व्यक्तीव्यक्तींमधील भावसंबंधाचे दृढीकरण होते.

कोणतीही कलाकृती अभ्यासताना त्या कलाकृतीचा आस्वाद घेता आला तरच ती आनंददायी ठरते. एखादी कलाकृती दिसणे, ती पाहणे व ती अनुभवणे हे कलाकृतीच्या आस्वादाचे टप्पे आहेत. केवळ डोळ्यांनी नव्हे तर कलाकृती मनाने अनुभवता आली पाहिजे. कोणत्याही कवितेचे, पाठाचे आकलन होऊन संवेदनशीलतेने कलाकृतीतील अर्थ, भाव, विचार, सौंदर्य टिपता आले पाहिजे. कवीला काय सांगायचे आहे याविषयी दोन ओळींमधील दडलेला मथितार्थ समजला तरच कवितेचे पूर्णांशाने आकलन होते व त्याच्या रसनिष्पत्तीचा आनंद घेता येतो. आपल्या पाठ्यपुस्तकातील प्रत्येक पाठ, प्रत्येक कविता, प्रत्येक घटकाकडे पाहण्याचा अर्थ समजून घेण्याची ही आस्वादक दृष्टी विकसित झाली, तर भाषेचा खरा आनंद प्राप्त होईल.